

อาทิศย 3 มีนาคม

สัปดาห์ที่ 3
เทศกาลมหาพรต
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านจากหนังสืออพยพ

อพย 3:1-8ก,13-15

โมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโร ผู้เป็นพ่อตาและสมณะแห่งมีเดียน วันหนึ่งเขา ต้อนฝูงแพะแกะข้ามทะเลทรายไปถึงโฮเรบ ภูเขาของพระเจ้า ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้ เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขาเป็นเปลวไฟลุกอยู่กลางพุ่มไม้ โมเสสมองดูก็เห็นว่าพุ่มไม้นั้นลุก เป็นไฟ แต่ไม่มอดไหม้ไป จึงคิดว่า “ฉันจะเข้าไปดูเหตุการณ์แปลกประหลาดนี้ใกล้ ๆ ทำไมพุ่มไม้นั้นไม่มอดไหม้” องค์พระผู้เป็นเจ้าทอดพระเนตรเห็นเขาเข้ามาดูใกล้ ๆ จึง ตรัสเรียกเขาจากกลางพุ่มไม้ว่า “โมเสส โมเสส” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” พระองค์ ตรัสห้ามว่า “อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ จงถอดรองเท้าเสีย เพราะสถานที่ที่ท่านยืนอยู่เป็น สถานที่ศักดิ์สิทธิ์” พระองค์ยังตรัสอีกว่า “เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน เป็น พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” โมเสสยกมือขึ้นปิด หน้า ไม่กล้ามองดูพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราสังเกตเห็นความทุกข์ยากของประชากรของเราใน อียิปต์ เราได้ยินเสียงร้องเพราะความทารุณของนายงาน เรารู้ถึงความทุกข์ทรมานของ เขา เราลงมาช่วยเขาให้พ้นมือชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปสู่แผ่นดินที่ อุดมสมบูรณ์และกว้างใหญ่ ไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์”

โมเสสทูลพระเจ้าว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปหาชาวอิสราเอลแล้วบอกเขาว่า พระเจ้าของ บรรพบุรุษของท่านทรงส่งข้าพเจ้ามาหาท่าน” ถ้าเขากลามข้าพเจ้าว่า “พระองค์ทรงพระนาม ว่าอะไรเล่า” ข้าพเจ้าจะตอบเขาอย่างไร พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เราคือเราเป็น” แล้ว ตรัสต่อไปว่า “ท่านต้องบอกชาวอิสราเอลดังนี้ว่า “เราเป็น” ทรงส่งข้าพเจ้ามาหาท่านทั้ง หลาย” พระเจ้าตรัสกับโมเสสอีกว่า ท่านต้องบอกชาวอิสราเอลดังนี้ว่า “องค์พระผู้เป็น เจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้า ของยาโคบ ทรงส่งข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย นามนี้จะเป็นามของเราตลอดไป ชนรุ่น ต่อ ๆ ไปจะต้องเรียกเราด้วยนามนี้”

เพลงสดุดี

สดด 103:1-2,3-4,6-7,8 และ 11

- ก) วิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย จงถวายพระพรแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเกิด ส่วนลึกของข้าพเจ้า จงถวายพระพรแด่พระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
วิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย จงถวายพระพรแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเกิด
จงอย่าลืมพระคุณต่าง ๆ ที่พระองค์ประทานให้
- ข) พระองค์ประทานอภัยความผิดทั้งหลายของท่าน
ทรงรักษาโรคภัยทั้งปวงของท่าน
ทรงช่วยชีวิตของท่านให้พ้นจากเหวลึก
ประทานความรักมั่นคงและพระเมตตาเป็นดั่งมงกุฎแก่ท่าน
- ค) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิบัติด้วยความเที่ยงธรรม
ประทานความยุติธรรมต่อทุกคนที่ถูกต้องซ่มเหง

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวก ถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

1 คร 10:1-6,10-12

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านรู้ว่าบรรพบุรุษทุกคนของเราได้อยู่ได้เมฆ และทุกคนข้ามทะเลไป ทุกคนรับการล้างในเมฆและในทะเลเข้าร่วมกับโมเสส ทุกคนกินอาหารฝ่ายจิตอย่างเดียวกัน ทุกคนดื่มเครื่องดื่มฝ่ายจิตอย่างเดียวกัน เพราะพวกเขาดื่ม น้ำจากศิลาซึ่งติดตามพวกเขาไป ศิลา นั่นคือพระคริสตเจ้า แม้กระนั้น พระเจ้าก็ได้พอพระทัยคนส่วนใหญ่เหล่านั้น พวกเขาล้มตายเกลื่อนกลาดอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเป็นตัวอย่างสำหรับเรา มิให้เราปรารถนาถึงชั่วร้ายดังที่เขาปรารถนา

ท่านทั้งหลายจงอย่าบ่นดังที่พวกเขาบางคนบ่นแล้วพินาศไปโดยน้ำมือขององค์ผู้ทำลาย เหตุการณ์เหล่านี้บังเกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และมีบันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราซึ่งกำลังเผชิญกับวาระสุดท้ายของยุค ดังนั้น ผู้ที่คิดว่าตนยืนหยัดมั่นคงอยู่ พึงระวังอย่าให้ล้ม

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา ลก 13:1-9

ในเวลานั้น คนบางคนเข้ามาทูลพระเยซูเจ้าถึงเรื่องชาวกาลิลีซึ่งถูกปีศาจสั่งประหารชีวิตในขณะที่เขากำลังถวายเครื่องบูชา พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า ‘ท่านคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นคนบาปมากกว่าชาวกาลิลีทุกคนหรือ จึงต้องถูกฆ่าเช่นนี้ มิได้ เรบอกท่านทั้งหลายว่าถ้าท่านไม่กลับใจเปลี่ยนชีวิต ทุกท่านจะพินาศไปเช่นกัน แล้วคนสิบแปดคนที่ถูกหอลีโลอมพังทับเสียชีวิตเล่า ท่านคิดว่าคนเหล่านั้นมีความผิดมากกว่าคนอื่นทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ มิได้ เรบอกท่านทั้งหลายว่าถ้าท่านไม่กลับใจเปลี่ยนชีวิต ทุกท่านจะพินาศไปเช่นเดียวกัน’

พระเยซูเจ้าตรัสเป็นอุปมาเรื่องนี้ว่า ‘ชายผู้หนึ่งปลูกต้นมะเดื่อเทศต้นหนึ่งในสวนองุ่นของตน เขามามองหาผลที่ต้นนั้น แต่ไม่พบ จึงพูดแก่คนสวนว่า “ดูซิ สามปีแล้วที่ฉันมองหาผลจากมะเดื่อเทศต้นนี้ แต่ไม่พบ จงไถมันเสียเถิด เสียที่เปล่า ๆ” แต่คนสวนตอบว่า “นายครับ ปล่อยให้มันไว้ปีนี้ก็อีกสักปีหนึ่งเถิด ผมจะพรวนดินรอบต้น ใส่ปุ๋ย ดูซิว่าปีหน้ามันจะออกผลหรือไม่ ถ้าไม่ออกผล ท่านจะไถทิ้งเสียก็ได้”’

ชาวยิวจึงคิดว่าผู้ที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นคนบาปมากกว่าคนอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะชาวยิวมีแนวความคิดที่ว่า ความทุกข์ยากและความตาย เป็นผลมาจากบาปอย่างแยกกันไม่ออก คนรวยคนสุขภาพดี จึงเป็นคนดี ส่วนคนจน คนพิการ กลายเป็นคนบาปในสังคม

ความทุกข์ยากต่าง ๆ ในชีวิต จึงเป็นทางเขนที่พระองค์ทรงให้แต่ละคนแบกและติดตามพระองค์ไป เพื่อชดเชยบาปของตนเองและผู้อื่น แต่สิ่งที่สำคัญมากที่สุดคือ ทุกคน ไม่ว่าจะยากดีมีจน ทุกข์สุขสบายเพียงไร จำเป็นต้องกลับใจและเปลี่ยนแปลงชีวิต มิฉะนั้นชีวิตจะพังพินาศไป

ซึ่งเปรียบเสมือนกับต้นมะเดื่อเทศที่ไร้ผล แต่คนสวนยังให้โอกาส ไม่ไถลงเสียทีเดียว เราแต่ละคนก็เช่นเดียวกัน พระเป็นเจ้าทรงให้โอกาสเรากลับใจและเปลี่ยนแปลงชีวิตมากกว่าเห็นเราพินาศไป

